

ANTIGONH.

ἽΩ κοινὸν ἀντάδελφον Ἰσμῆνης κάρα,
ἄρ' οἴσθ', ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν

V. 1. κοινὸν — κάρα] In scenam secum ducit Antigona Ismenam sororem cum certiore factura de edicto Creontis, tum imprimis excitatura, ut secum contra edictum illud fratrem sepeliat. Bene igitur ita appellat sororem, ut non sine aliqua vi in initio orationis vocabulum κοινόν ponat, hoc intuens, inter quas sanguinis communio sit, inter easdem officii, manibus fratris praestandi, communionem debere esse. Hinc dixit v. 41 εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει, v. 43 εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῆδε κουφιεῖς χερί, v. 45 τὸν γούν ἐμὸν καὶ τὸν σόν. Cfr. etiam quae eandem dicere fecit Aeschylus Spt. a. Th. 1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγγνον, οὗ πεφύκαμεν, μητρὸς ταλαίνης καπὸ δυστήνου πατρός. τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινῶναι κακῶν ψυχῆ, θανόντι ζῶσα συγγόνῳ φρενί. Praeterea non sine vi ἀσυνδέτως hic composita sunt adiectiva, quae alibi coniungi copula solent, κοινόν et ἀντάδελφον, ut El. 12 πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης, differentia similiter atque genus a specie differt. Difficultatem parat notio κοινόν, cum neque caput commune possit dici neque Ismena. Alia ratio est horum quae saepe occurrunt: κοινὸς πατήρ, κοινὸν αἷμα, κοινοὶ παῖδες, κοινὴ ὠδὶς, κοινὸν σπλάγγνον. Adferunt illud quidem magis apposite O. C. 536 κοινὰ γε πατρός ἀδελφεαί. Sed si integra est loci scriptura, locutio κοινὰ ἀδελφεαί in unam notionem κοι-

νάδελφοι i. e. συγκασιγνηται coniungenda est. Atque nisi corrupta iudicanda memoria librorum — nostra emendatio ὦ κλεινὸν aliis arrisit, aliis improbata est —, eadem interpretandi ratio huic loco adhibenda videtur, ut existimemus poetam dicere velle ὦ κοινὰδελφον ἀντάδελφον κάρα similiter atque Eur. Iph. T 800 ὦ συγκασιγνήτη τε καὶ ταύτου πατρός γεγῶσα, Aesch. Eum. 89 ἀντάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρός, facere autem, ne repetat ἀδελφόν, sui iuris κοινόν, ut saepius duorum attributorum altero alterum, non ipsum substantivum definitur (cfr. ad v. 108, ad Phil. 1454). — In κάρα caritatis inest significatio. Cfr. 899. 915. O. C. 321. Hom. Il. 8, 281 Τεῦκερ φίλη κεφαλῆ, Hor. carm. I 24, 1 desiderium tam caritatis.

V. 2 sq. ἄρ' οἴσθ', ὅτι — τελει] 'Nostin Iovem malorum, quae ab Oedipo oriuntur, nihil viventibus nobis non perficere?' Nam ὅποιον οὐχὶ τῶν κακῶν τελει, pro quo levi cum discrimine τί οὐχὶ τ. κ. τελει dici potuit, Sophocles, quo vividior existeret oratio, pro οὐδὲν τῶν κακῶν οὐ τελει, sive πάντα τὰ κακὰ τελει posuit. Simillime dictum est Oed. R. 1401 sq.: ἄρ' ἀρά μου μέμνησθ', ὅτι οἱ ἔργα δράσας ὑμῖν εἶτα δεῦρ' ἰὼν ὅποι' ἐπρασσον ἀνδρῆς; ubi item maluit poeta interrogatione usus dicere οἶα ἔργα, quam affirmative loqui atque id ponere, quod in mente habebat: κάκιστα ἔργα. Nam hoc dicit,